

Udvalg, som var en virkelig Repræsentation for Folkekirken, men vi ved ogsaa, hvor ynkeligt de Forslag, der den Gang fremsattes som et virkeligt Udtryk for, hvad der ønskedes af den danske Folkekirke, er blevet lagt til Side. I øvrigt har man holdt sig til det, man kalder Lejlighedslove, og det er almindelig bekendt, og det er ogsaa sagt her i Tinget under denne Sags Behandling, at de vigtige Spørgsmaal, som Udviklingen til de forskellige Tider bringer frem, løses bedst ved Lejlighedslove. Jeg erkender fuldt ud Nyttens af Lejlighedslove, der er ikke Tvivl om, at de Lejlighedslove, vi har faaet, gennemgaaende har været til Gavn for den danske Folkekirke, men samtidig er man gaaet udenom de Spørgsmaal, som i Virkeligheden er de dybeste og vigtigste for vor Folkekirke, som man gaar udenom den store Bøjgen. At man tilsidesatte Løsningen af Hovedsagen skulde dog ikke gerne medføre, at man overhovedet ikke vil tænke paa det, som er vigtig for selve vor Folkekirke, og kun beskæftige sig med Bisager. Lejlighedslove for vor Folkekirke er imidlertid hittil altid blevet givet, naar der har været meget vigtig Anledning dertil, naar der har været en alvorlig Trang til Stede, naar der har været et Spørgsmaal fremme, som virkelig dybt satte Sindene i Bevægelse i vort Folk eller i vor Kirke. Det var betydningsfulde Spørgsmaal, der i sin Tid gav Anledning til Gennemførelsen af Valgmenighedsloven, og vi ved, hvilke betydningsfulde Spørgsmaal det er, der har givet Anledning til en Lov som den om Vaalse. Derfor bliver man noget forbavset, for at bruge et mildt Udtryk, naar man ser paa det Spørgsmaal, der har givet Anledning til det foreliggende Lovforslag; det er i den Grad betydningsløst i Forhold til, hvad der ved tidligere Lejligheder har været Anledningen, at det uvilkaarligt springer i Øjnene.

I Bemærkningerne til Lovforslaget er i Forbigaaende omtalt Anledningen til dette Lovforslags Fremkomst; det er ogsaa korrekt, hvad der staar, men det er ganske kortfattet, og jeg finder, at der dog er Grund til, at en af dem, som taler om Lovforslaget, nævner, hvad der er Anledningen til dets Fremkomst, for at pointere, hvor højt ubetydelig denne Anledning er, hvor lidet man i dette Tilfælde kan sige, at der gives lovformet Udtryk for

en virkelig Trang i det danske Kirkefolk. Det er bekendt, hvorledes Kirkeministeren før Valget foretog hyppige Rejser omkring i Danmark for at agitere for det radikale Partis Kirkeprogram, og det vil ogsaa være mange bekendt, hvorledes man fra kirkelig Side, hvor man har en anden Opfattelse af Situationen, heri fandt Anledning til at foretage Oplysningsrejser og til Fremdragelse af det kirkelige Spørgsmaal med Diskussion om det radikale Partis Kirkeprogram. Det var disse Rejser, der gav Anledning til, at Valgmenighedspræst Clausen-Bagge i Ringkøbing følte sig forarget, mærkeligt nok ikke, som man skulde vente af en Mand, der i Virkeligheden har et gammeldagstroende Sind, over, at der fremsattes og agiteredes for Gennemførelsen af et Kirkeprogram, der vilde føre til Opløsning af vor Folkekirke som det Trossamfund, den er, men over, at man fra den Side, der ønskede at bevare Folkekirken som evangelisk-luthersk, søgte at modarbejde disse Bestræbelser. Jeg havde selv Lejlighed til at staa overfor Valgmenighedspræst Clausen-Bagge netop paa det Tidspunkt, da han havde bestemt sig til at udtræde af Folkekirken, ophøre med at være Valgmenighedspræst og gaa over til at være Frimenighedspræst. Paa et Møde i Skern, som før Valget var ikke lidet omtalt i Pressen og navnlig blev gjort til Genstand for livlig Omtale i det radikale Partis Hovedorgan i København, erklærede Pastor Clausen-Bagge, at det var ham en Samvittighedssag at udtræde af Folkekirken. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at det forholdt sig saaledes, personlig har jeg overhovedet kun et godt Indtryk af Pastor Clausen-Bagge, men jeg maa paa den anden Side sige, at denne Grund til Udtrædelse af Folkekirken og Dannelsen af en Frimenighed forekommer mig at være besynderlig for ikke at bruge et skarpere Udtryk. Det er næsten latterligt, det er, synes jeg, en Grille hos Manden, at han ikke kan være indenfor en Kirke, naar man vil gøre noget for at forsvare denne Kirkes ejendommelige retslige Forhold, saa længe som det overhovedet er muligt. Jeg nærede, den Gang jeg hørte det, en stærk Skepsis med Hensyn til, om det vilde lykkes ham at overbevise sin Menighed om, at der her forelaa en Grund, der gjorde Skilsmisse fra Folkekirken nød-